ΕΝΑ ΚΑΘΕ ΤΟΣΟ

ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΒΟΛΦ

Ο ΕΡΩΣ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ

Ἦταν πυροσβέστης. Μάλιστα, κυρίες μου, ἁπλὸς πυροσβέστης ἦταν. Γιατὶ χαμογελᾶτε ; Σᾶς φαίνεται παράξενο ποὺ δὲν εἶνε ὁ ἥρως μας δούξ, μαρκήσιος, κόμης ἢ βαρῶνος ; Τί νὰ γίνῃ ! Ὑπάρχουν. Βλέπετε, καὶ στὸ λαὸ μεγάλες ψυχὲς ποὺ μποροῦν νὰ συγκινήσουν μὲ τὴν ἱστορία τους !

Ὁ Πέτρος Λανσελώ, λοιπόν, ἦταν πυροσβέστης στὸ Μομπελλιέ. Τὸ ἐπάγγελμα αὐτὸ δὲν τὸ διάλεξε οὔτε ἀπὸ κλίσι, οὔτε ἀπὸ ἀνάγκη, οὔτε γιατὶ ἔτσι τοῦ ἤτανε γραφτό. Εἶχε γίνῃ πυροσβέστης ἁπλούστατα ...γιατὶ ἀγαποῦσε τὴ μουσική !

Μὴ σᾶς φαίνεται παράξενο, κι' αὐτὸ εἶνε ἡ ἀλήθεια. Ὁ πατέρας του ἦταν παπουτσῆς κι' ἦταν προωρισμένος ν' ἀκολουθήσῃ τὸ πατρικὸ ἐπαγγελμα. Μιὰ μέρα, ὅμως, κάποιος συγγενής του τὸν πῆρε στὸ θέατρο. Κάποιος Ἰταλικὸς θίασος ἔπαιζε τὸ «Τροβατόρε» κι' ὁ Πέτρος ἔμεινε σχεδὸν ξετρελαμμένος ἀπὸ τὴν παράστασι.

Ἀπὸ τότε ἡ μανία του ἦταν νὰ ξιναγυρίσῃ στὸ θέατρο καὶ ν' ἀκούσῃ πάλι μουσική. Τὶς νύχτες τῶσκαζε κρυφὰ ἀπ' τὸ πατρικό του σπῆτι καὶ πήγαινε καὶ στεκόταν ἔξω ἀπ' τὸ θέατρο. Οἱ θεαταὶ ἔμπαιναν πυκνοὶ στὴν ἀοχή. ἀραιότεροι σιγά-σιγά. Στὸ τέλος ἔμεινε ὁ Πέτρος μόνος του, μὲ τὴν καρδιὰ σφιγμένη, διψῶντας γιὰ μιὰν ἀπαγορευμένη ἀλλοίμονο, ἀπόλαυσι.

Ἕνα βράδυ, ἐκεῖ ποὺ γύριζε θλιμμένος, ἀπάντησε στὸ δρόμο τοῦ τὸν ξάδερφό του τὸν Κάρολο, τὸν πυροσβέστη

— Ποῦ πᾶ ; τοῦ λέει.

— Πάω στὸ θέατρο...

— Χωρὶς νὰ πληρώσῃς ;

— Πληρώνουνε, καϋμένε, οἱ πυροσβέστες, ἀφοῦ πᾶν γιὰ ἀγγαρεία ;

Ὁ Πέτρος ἔμεινε συλλογισμένος.

Ἄ, ἔτσι, λοιπόν. Μόνο οἱ πλούσιοι ποὺ εἶχαν νὰ πληρώσουν ἐπήγαιναν στὸ θέατρο κι' οἱ πυροσβέστες τζάμπα ; Πολὺ καλά ! θὰ γινότανε, λοιπόν, κι' αὐτὸς πυροσβέστης, ἀφοῦ δὲν μποροῦσε νὰ γίνῃ πλούτιος !

Ἔτσι ἔγινε πυροσβέστης καὶ τακτικὰ βρισκότανε στὸ θέατρο. Τὰ μεθυστικὰ τρέμολα τοῦ ἔφερναν ρῖγος ἀπ' τὸ κεφάλι ὡς τὰ πόδια. Τὰ σόλα τῶν βιολιῶν τοῦ φέρναν δάκρυα. Χειροκροτοῦσε σὰν παιδὶ καὶ τἄβαζε μὲ τὴ σάλα, ποὺ δὲν ἔδειχνε τόσο μεγάλο ἐνθουσιασμό.

Ἡ εὐτυχία του ἐβάσταξε δυὸ χρόνια, θὰ κρατοῦσε περισσότερο. ἂν δὲν ἔφερνεν ἡ μοῖρα στὸ Μομπελλιὲ τὴ Ροζίτα Πάωρα μὲ τὸ θιασό της. Ἡ Ροζίτα ἐχαλοῦσε κόσμο μὲ τὴν ὡμορφιά της καὶ μὲ τὴ φωνή της. Πρωτόπαιξε τὴ «Φαβορίτα».

Κι' ὅταν ἐτραγούδησε τό :

«*Ὦ, Φερνάνδε μου, ὅλα τ' ἀγαθὰ τοῦ κόσμου.....*»

Ἡ σάλα ὁλόκληση κρεμνιόνταν ἀπ' τὰ χείλη της. Καὶ ὅταν ἐτελείωσε τὴν μπιζάρισαν κι' ἐφτὰ φορὲς τὴν ξανάβγαλαν στὴ σκηνή. Ὁ Πέτρος θάπεφτε ἀπ' τὴ συγκίνησι, ἂν δὲν ἐπρόφταινε να πιαστῇ ἀπὸ ἕνα σκηνικό.

Ὅταν ἡ παράστασις τέλειωσε κι' ὁ κόσμος ἔφυγε κι' ἔφυγε κι' ἡ Ροζίτα στὸ μπράτσο τοῦ ὡραίου Φερνάνδου, ποὺ ἦταν ἐραστής της, ὁ Πέτρος ἔμεινε ἐκεῖ στὰ παρασκήνια, μὲ τὴν καρδιὰ σκισμένη.

Τὸ φιλὶ τοῦ Ρωμαίου τοῦ φάνηκε ἀνυπόφορο...

Μιὰ ἀγωνία τὸν ἔπιασεν ἐξαφνικά. Τοῦ φάνηκε πὼς ἡ ζωή του ἔσβυνε γιὰ πάντα, πὼς τὴν παρέσυρε τὸ πάθος του, ποὺ ἦταν ἀσυγκράτητο πειά. Καὶ τότε, παραζαλισμένος, ἐκάθησε σ' ἕναν πάγκο, ἔχωσε τὸ κεφάλι του στὰ χέρια του κι' ἄρχισε νὰ κλαίῃ σὰν μωρό.

Εἶχε ἐρωτευθῇ ὁ δύστυχος τὴν ὥμορφη Ροζίτα. Κι' ὅπως ἀναμετροῦσε τὴν ἀπόστασι ποὺ τὸν ἐχώριζε ἀπ' τ' ἄστρο του, ὁ πόνος του ἦταν πειὸ μεγάλος καὶ οἱ λυγμοί του ἐδυνάμωναν.

Τοῦ εἶχεν ἔλθει κατακέφαλα ἡ μπαλταδιὰ ἐκείνη, γιὰ τὴν ὁποία μιλᾶνε οἱ ποιηταί, ποὺ τὴν κοροϊδεύουνε οἱ φρόνιμοι ἀστοὶ κι' ἀπ' τὴν ὁποία πεθαίνουν κάποτε οἱ πυροσβέστες, ποὺ σβύνουν τὶς φωτιὲς τῶν ἄλλων καὶ ποῦνε ἀνίκανοι, ὅμως, νὰ σβύσουν τὶς δικές τους.

Ἦταν ἐρωτευμένος, τρελλὰ ἐρωτευμένος. Κάθε βράδυ παρακολουθοῦσε μελαγχολικὸς τὴν παράστασι. Ἄχ, τί δὲ θάδινε γιὰ νὰ βρισκότανε στὴ θέσι ἐκείνου, ποὺ ἦταν τὴ μιὰ βραδυὰ Φερνάνδος, τὴν ἄλλη Φάουστ, Ρωμαῖος ἢ Ροβέρτος καὶ πέθαινε στὰ πόδια τῆς ἀγαπημένης του !

Ἔτσι περνοῦσαν ἡ βδομάδες, χωρὶς νὰ γιατρεύεται ἡ αἰσθηματική του ἀρρώστεια.

Ἕνα βράδυ ἔπαιζαν τὸ «Ρωμαῖο καὶ τὴν Ἰουλιέττα.» Τὸ φιλὶ τοῦ Ρωμαίου τοῦ φανηκε ἀνυπόφορο. Ἐκεῖνο, ὅμως ποὺ τὸν ἔκανε νὰ ὑποφέρῃ πειὸ πολύ, ἦταν τὸ ἐρωτικὸ ντουέττο τῆς τετάρτης πράξεως.

«*Νύχτα ὑμεναίου, ὦ γλυκειὰ νύχτα ἀγάπης !*»

Ἐξασθενημένος ὁ Πέτρος εἶχε πέσει τὴν ὥρα τοῦ διαλείμματος ἀπάνω σ' ἕνα σωρὸ σκηνικὰ ὅταν ξαφνικὰ ξύπνησε ἀπὸ φωνές : «Φωτιά ! φωτιά !» Στὴ στιγμὴ βρέθηκε ὄρθιος. Εἶχε πιάσει φωτιὰ στὰ ὑπόγεια. Ἡ πίσω σκάλα, ἀπ' τὴν ὁποία φεύγανε οἱ καλλιτέχνες, καιγόταν κι' ὅλας, τὰ καμαρίνια εἶχαν γεμίσει ἀπὸ καπνό.

Ὁ Πέτρος θυμήθηκε ἀμέσως τὴ Ροζίτα. Μὲ τέσσερα πηδήματα βρέθηκε στὸ καμαρίνι της. Τὴ βρῆκε λιποθυμισμένη, τὴν ἄρπαξε στὴν ἀγκαλιά του κι' ἐπέρασε ἀνάμεσα ἀπ' τὶς φλογες.

Τὸ κατεβασμα τῆς σκάλας ἦταν τρομερό. Τὰ σκαλοπάτια λείπανε ἐδῶ κι' ἐκεῖ ἢ βούλιαζαν μόλις τὰ πατοῦσε. Μὲ τὸ πολύτιμο φορτίο στὸν ὦμο, πιανόταν στὰ κάγκελα τῆς σκάλας, καιγόταν, ἔκαψε τὰ χέρια του. Δὲν ἔννοιωθε ὅμως ὁλόλου πόνους. Τὸ μόνο ποὺ καταλοβαίνε ἦταν πὼς κρατοῦσε στὴν ἀγκαλιά του τὴν ἰδεώδη ἐκείνη γυναῖκα, ἄκουγε ποὺ χτυποῦσε ἡ καρδιά της κοντὰ στὴ δική του καὶ ἡ πνοή της τοῦ δρύσιζε τὸ πρόσωπο. Ἐπὶ τέλους ἔφθασαν στὴν πλατεῖα τοῦ θεάτρου, ποὺ ἦταν γεμάτη κόσμο.

Ἀπέθεσε τότε τὴ Ροζίτα κατὰ γῆς καὶ στάθηκε νὰ ἀνασάνῃ.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὅλως, ἐφάνηκε ψηλὰ στὸ παράθυρο τοῦ καμαρινιοῦ του ἕνα τρομαγμένο κεφάλι καὶ στὴ λάμψι ποὺ σκόρπιζαν ἡ φλόγες ἀναγνώρισαν ὅλοι τὸ Ρωμαῖο. Ἐφώναζε δυνατά, χειρονομοῦσε σὰν τρελλός. Ἡ Ροζίτα, ὅμως ποὺ εἶχε συνέλθη ἀπ' τὴ λιποθυμία της, μόλις εἶδε τὸν ἐραστή της σὲ τόσο μεγάλο κίνδυνο, ἔτρεξε σὰν τὴ τρελλὴ μὲ τὰ μαλλιὰ λιτὰ καὶ φώναξε :

— Σῶστέ τον !...Μὰ σῶστέ τον, λοιπόν !... Σῶστέ τον, σᾶς λέω!

Ὁ Πέτρος ἄκουσε τὴν πρόσκλησι αὐτή. Κύτταξε ψηλὰ κι' εἶδε τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἐμισοῦσε. Ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὴ Ροζίτα, στὴ γυναῖκα ποὺ ἐλάτρευε. Ἄκουσε τὶς ἀπελπιστικὲς κραυγὲς τοῦ Ρωμαίου καὶ γιὰ μια στιγμὴ ἡ ψυχή του ἐγέμισε ἀπὸ ἄγρια χαρά. Εἶδε, ὅμως, τὰ δάκρυα καὶ τὸν πόνο τῆς Ροζίτας καὶ ἡ ἀγάπη του ἐσκότωσε τὸ μῖσος.

Ἐπῆρε τότε μιὰν ἐξαφνικὴ ἀπόφασι. Διέσχισε τὸ πλῆθος. Κατάλαβαν τί ἤθελε νὰ κάνῃ καὶ πῆγαν νὰ τὸν συγκρατήσουν. Αὐτός, ὅμως ἤτανε τώρα μακρυά, ἀναρριχόταν πρὸς τὸ παράθυρο, πιασμένος ἀπ τὸν ὑδραγωγὸ σωλῆνα καὶ ἀπ' τὰ πειὸ μικρὰ ἐξογκώματα τοῦ τοίχου. Ὅλοι παρακολουθοῦσαν τὴν ἐπικίνδυνη ἀνάβασί του ἀσθμαίνοντας ἀπὸ ἀγωνία.

Ἕνα κομμάτι λυωμένου μολυβιοῦ, τοῦ ἔκαψε τὸ μισό του ὦμο. Μιὰ δυνατὴ κραυγὴ τοῦ ξέφυγε, δὲν ἀφῆκε, ὅμως, τὸ πιάσιμό του. Ἡ θέλησί του ἦταν μεγαλύτερη ἀπ' τὸν πόνο του.

Ἐπὶ τέλους ἔφτασαν στὸ παράθυρο, ὅπου βρισκότανε ὁ ἄτυχος Ρωμαῖος. Ὁ κόσμος ἀπὸ κάτω ἐχειροκροτοῦσε κι' ἄφινε νὰ τοῦ ξεφεύγουν χαρωπὲς κραυγές. Ἔδεσε τότε ἕνα σχοινὶ στὸ περβάζι τοῦ παραθύρου κι' ἄρχισε τὴν κατάβασι, φορτωμένος τὸν ἐχθρό του. Ὅταν ἔφτασε ὅμως στὸ πρῶτο πάτωμα, τὸ σχοινί, ποὺ θἄχε πιάσει φωτιὰ χωρὶς ἄλλο κόπηκε κι' οἱ δυὸ ἄντρες πέσανε στὸ δρόμο.

Ὅλοι τρέξανε κοντά τους. Ὁ Ρωμαῖος ἀνασηκώθηκε χωρὶς καιμμιὰ πληγή, λίγο ζαλισμένος μόνο. Εἶχε πέσει ἀπάνω στὸ σωτῆρα του κι' αὐτὸ τὸν ἔσωσε...

Ὁ φτωχὸς πυροσβέστης κοιτῶταν ἄψυχος ἐκεῖ μὲ τὰ πλευρὰ σπασμένα καὶ σκορπισμένο τὸ μυαλό.

Τὸν παρέλαβαν σ' ἕνα φορεῖο ἀπάνω καὶ τὸ πλῆθος συγκινημένο καὶ σιωπηλό, ἀποκαλύφθηκε καὶ ἔκλαψε στὸ πέρασμά του.

Πιὲρ Βόλφ

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΜΑΣ

Ἔτσι ἀρχινάει τὸ παραμῦθι :
Ποὺ λέγαμεν ἕναν καιρό :
«Κάποτε ἐδῶ, σ' αὐτὸ τὸ σπιτι,
Μὲ τοῦ Μαρτιοῦ τὸν ἐρχομό.

Θανἄρχονταν τὰ χελιδόνια
Νὰ χτίσουν στὶς σκεπὲς φωλιές,
Μὲς στὸ τραγοῦδι τους νὰ φέρουν
Τῶν περασμένων τὶς χαρές».

Ὦ, μὴν τὸ λὲς τὸ παραμύθι,
Ποὺ λέγαμεν ἕναν καιρό !
Τώρα στὸ ἴδιο αὐτὸ τὸ σπίτι
Τὸ σκοτεινό,

Τρεμοπετοῦν οἱ νυχτερίδες
Σὰν τὶς ἐλπίδες,
Καὶ κουκουβάγιες στὶς σκεπὲς
Ὦ, μὴν τὸ λές !—ἔχουν φωλιές.

Σωτ. Σκίπης